

за денътъ на разплатата, когато трѣбвало да изяде дветѣ плесници на Знамя-Мога.

Като гледала мъжа си намръщенъ, жената на Магарешката глава го попитала, какво мисли и защо се чумери.

Той разправилъ всичко на жена си.

Тя нали е жена, като всички жени, била хитра и умна, помислила и рекла:

— Накарай го на нѣкоя невъзможна работа. И като не може да я извърши, развали пазарлъка съ него и ще се спасишъ отъ плесницитѣ.

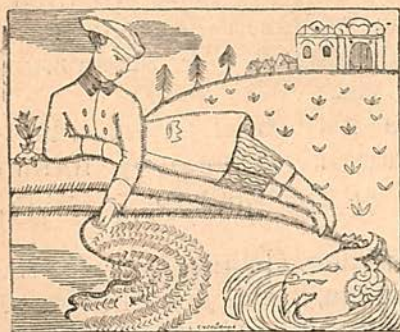
— Ха, — рекълъ Магарешката глава, — добъръ умъ ми даде, жено!

И той седналъ да мисли. Мислилъ, мислилъ три деня и най-после повикалъ Знамя-Мога.

— Слушай, Знамя-Мога, имамъ да взимамъ пари отъ Морския дяволъ. Вече три години чакамъ, не ми ги връща. Иди да вземешъ паритѣ и ми ги донесешъ.

— Добре, господарю, — казалъ Знамя-Мога и тръгналъ веднага.

Отишълъ той край морето, взелъ единъ конецъ, потопилъ го въ водата и почналъ да си играе съ него. Изскочилъ Морскиятъ дяволъ.

ката глава не сме и чули, но понеже се много сърдишъ, нека се обзаложимъ. Който по-скоро обиколи морето, той има право.

— Какво правишъ, Знамя-Мога, — попиталъ го той.

— Да дадешъ паритѣ на Магарешката глава, защото морето ще изпия, на сухо ще останете и ще изпукате.

Уплашилъ се Морскиятъ дяволъ.

— Какво казвашъ, Знамя-Мога? Никому нищо не дължимъ, пъкъ за Магарешката